

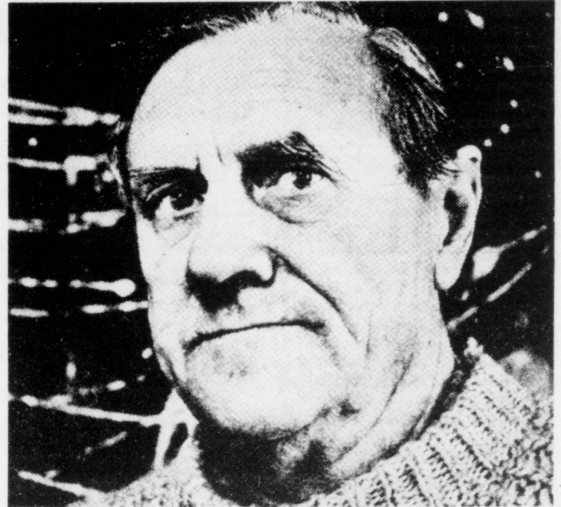
sosialurinn

Skaparinn av nútíðar australskum bókmentum

Hvörja ferð talað hefur verið um Nobel-virðisloðina í bókmentum hesi 6 seinastu árin, hefur rit-höfundurinn Patrick White úr Australia verið nevndur sum eitt möguligt evni. Allir vistu, at hesin maður fyrr ella seinni kom

at fáa hana. Hetta eydnaðist eisini í 1974, og allir eru samdir um, at hann hevði hana uppi-børna.

Hann er føddur í Australia í 1912, men gekk í skúla í Onglandi. Hetta sigst at hava gjørt

sítt til, at hann ikki heldur landsmenn sínar vera so óferar, sum teir sjálvir halda seg vera. Fyrsta bók hansara kom út í London í 1939 og kallaðist »Happy Valley«.

Patrick White setti sær heg

Fyri Nobel-virðisloðina, sum hann fekk, stovnaði Patrick White ein australskan rit-höfundagrunn, sum á hvørjum ári skal lata í minsta lagi 50.000 kr. til rit-höfundar har í landinum

Fostra mín

Eg siggi, hvar hon situr
á songarstokki enn,
við sálmaðók í hendi,
sátt við Gud og menn.

Sat hon har í forðum
og sang við tár á brá.
Í fangi hennar sat eg
og tryggur lýddi á.

— Eg siggi, hvar hon situr,
og hoyri song av ný
um fagran svein, sum føddist
lítlum fjósi í,

sum mongum varð leiðarsteinar,
breyt stormsins sterka mátt,
á beint fekk aftur vilstar,
sleit deyðans dökku nátt.

Sum hóttur varð og eltur
á fold fekk ongan frið,
tó at hann varð føddur
at frelsa mannkynið.

Og so var tað syndari onkur,
sum gav honum svikakoss.
Av niðingum varð hann negldur
nakin upp á kross.

Eg siggi hvar fostra mín situr
og song hennar hoyri av ný.
Til hennar eg stundum leiti
úr neyðum og heimsins stríð.

Hon syngur sálmarnar gomlu,
sum mæi hon gav á ferð,
og harmast enn hitt góða,
sum grýtt og krossfest er.

Og løgini gomlu stilla
og sissa hug og lund.
Við barm hennar bleika verði
eg barnið í somu stund.

Hans Thomsen týddi eftir
Davíð Stefánsson frá Fagraskógi

Í degning

Hvør megnar lýsa slíkan gudamátt,
tá gleði himins brýtist fram úr nátt
og fløðir yvir bygd og vág og vól,
sum fingur lívið sjálvt í morgunskál.

Tá sálin rísur eftir svøvnnsins frið,
er sælt at kenna lív í hvørjum lið'
og hoyra dagin strúka um glugga sín
og síðan kunna bjóða honum inn.

Av grasi drýpur dreymisins perluglit
og degning broytir kvirruna til tit,
og havið verður vitt og luftin blá,
og himni sínum fagna trø og strá.

Í degning verður lívið øllum blítt,
sum líta upp og víðka bróstið sítt.
Hvør gluggi hefur anga jarðar kent,
tó eingin skilur tað, sum hefur hent.

Hvør sál, sum einaferð á ljósið leit,
er náði veitt og givin fyrriheit.
Hon aldri kennir seg í myrkri seld,
tí støðugt goymir minnið dagsins eld.

Hans Dalsgaard týddi eftir
Davíð Stefánsson frá Fagraskógi

Ritstjóri:
Hans Thomsen

VÍKKUSKIFTIÐ